

men fra det Dieblit man, som jeg, har den Overbevisning, at der ikke forlanges det strengt nødvendige, og ser, at et af Momenterne, hvorfor det ikke forlanges, er, at der er Andet, der anses for mere nødvendigt, spørger jeg mig selv: hvad betragtes da som mere nødvendigt, og da kan jeg kun komme til det Resultat, at det maa være Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden. Det fører saa Tanken tilbage paa hele Planen. Den er en Kæde: Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden betinger Flaadens Virksomhed, er Kjøbenhavn befæstet mod Søfiden, kan Flaaden blive frigjort og virke til at binde Landsdelene sammen. Denne Flaadens Virksomhed betinger atter en Sammenbragning af Tropper paa Sjælland og bliver altsaa derigjennem en Hovedbetingelse for, at Kjøbenhavns Landbefæstning kan komme til sin Ret. Eigensaa lidt som man gjorde rigtig i at udvikle Flaaden, uden at Kjøbenhavn var befæstet mod Søfiden, ligesaa lidt vilde man gøre Ret i at udvikle Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, naar man savnede Mellemledet, Flaaden. Fra det Dieblit, Flaaden efter min Opfattelse er for ringe til at løse den Opgave, der tilkommer den, fra det Dieblit bliver Resultatet — skjøndt vi udvikle alt det Andet — at, naar Krigen kommer paa os, og Flaaden da ikke løser sin Opgave, det saa vil hedde: „Flaaden kunde ikke magte det, derfor bukkede vi under". Men det vil jeg ikke være med til.

Formanden: Jeg tror at burde gjøre opmærksom paa, at det 2det kongevalgte Medlem, Ulfing, har maattet forlade Salen, fordi hans Helbred tvang ham dertil, idet han allerede før Mødets Begyndelse var upasselig. Jeg nævner dette, fordi det er sandsynligt, at ogsaa andre Medlemmer end den sidste Taler ville tage et specielt Hensyn til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det nævnte Medlem.

Ruben: Naar jeg tillader mig at tage Ordet og udtale mig om nærværende Sag, gjør jeg det ingenlunde, fordi jeg tror, at jeg er videre sagkyndig paa dette Omraade, men jeg gjør det, fordi jeg som dansk Mand lidt og ofte har været meget bedrøvet over, at vi nu have labet en saa lang Række af Fredsaar gaa hen siden den sidste ulykkelige Krig, uden at vi endnu have tænkt paa at gjøre Noget for at udvide vort Befæstningsvæsen. Jeg gjør det endvidere, fordi jeg vil have min Sorg over den Uvirksomhed, vi have viist paa dette Omraade, udtalt her i denne Sal. Vi have nu som sagt levet lige siden 1864 i den bedste Fred, Landets og Folkets Velstand er gaaet fremad, og jeg kan gjerne sige, paa alle

Omraader; Statens finansielle Tilstand har været meget god, ja, jeg kan gjerne sige, at den har været udmærket, men desuagtet have vi saa at sige slet ikke gjort Noget for at styrke vort Forsvar igjennem Befæstningsvæsenet. Man kan ikke beskylde de forskellige Regjeringer, som have været ved Roret i den sidste Tid, for, at de ikke have prøvet paa at gjøre Noget i denne Retning. Forslag ere bleve fremstillede i Rigsdagen, baade omfattende Forslag, der angik vort hele Forsvarsvæsen, og Forslag, som gik ud paa at styrke os i enkelte Retninger; men Rigsdagen har aldrig kunnet blive enig om Noget. Hvis vi nu vare bleve enige om Noget i 1873, eller ialtsald i 1876 — begge Aar blev der jo forelagt os omfattende Forslag angaaende vort Forsvarsvæsen — saa vilde vi allerede nu have været vidt fremme; vi vilde have kunnet være saa vidt, at den Søbefæstning, som der saa længe har været Tale om, ved Kjøbenhavn, og hvis Bygning vil medtage en Tid af 6—7 Aar, nu vilde have været færdig eller ialtsald næsten færdig. Skulde det nu ikke endelig være paa Tiden, at vi ligeoverfor denne vigtige Sag tilfidesætte al andre Splid og Riv, for dog engang at faae begyndt paa at bygge Fæstninger? Jeg vil haabe, det maa ske, skjøndt Udsigterne vistnok ikke ere videre gunstige i den Henseende; jeg vil haabe, at vi baade her og andetsteds maa sætte alle Partihensyn tilside og ikke bryde os om, at Pengene bevilges enten til det ene eller det andet Ministerium. Det er jo, mine Herrer, ikke til Ministrene, vi bevilge Penge, det er til Staten, vi bevilge Penge, det er til Fædrelandet. For mig er det i denne Henseende ligegyldigt, hvilket Ministerium der er ved Roret; ethvert Ministerium, der vil gjøre Noget for at udvikle vort Forsvarsvæsen baade i den ene og den anden Retning, kan i saa Henseende finde en Støtte hos mig. Naar nu det høie Ministerium saaledes igjen har forelagt et Forslag om Befæstninger, da hilser jeg det med Glæde, og mine bedste Ønsker skulle følge det paa dets Vej igjennem Rigsdagen, ligesom jeg ogsaa skal støtte det i enhver Henseende, saameget jeg formaar. Jeg er fuldstændig enig med Regjeringen om, at Hovedvægten bør lægges paa Kjøbenhavns Befæstning, og det baade fra Søfiden og fra Landsiden. Kjøbenhavns Befæstning maa efter min fuldeste Overbevisning fra Søfiden være saaledes, at den kan modstaa et Bombardement af enkelte store fjendtlige Panzerfibe, hvad jo for Tiden ikke er Tilfelddet, og Landbefæstningen maa efter min Mening være saaledes, at vor Armee kan finde Tilflugt der, naar det gjøres nødvendigt. Naar vor Armee ikke kan modstaa Fjenden i aaben Mark, maa den efter min Mening have et Sted, hvor den kan ty hen, hvor den kan samle sig, og